

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-362/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Dubravki Kraljić, u pravnoj stvari tužitelja Roberta Šešeta, Varaždin, Janka Draškovića 8, OIB: 21691238674, zastupanog po punomoćnici Dini Galić, odvjetnici iz Varaždina, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave 9. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenice punomoćnice tužitelja te odsutnosti tuženika, te objave presude 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i da ne proizvodi pravne učinke ugovorna odredba članka 5. stavka 2. Ugovora o kreditu broj 136-40/2008 od 15. veljače 2008., sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziranog kod javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina pod brojem OV-2452/08, dana 15. veljače 2008., zaključen između tužitelja Roberta Šešeta, Janka Draškovića 8, OIB: 21691238674, (u Ugovoru navedena stara adresa Varaždin, Uska ulica 2) kao korisnika kredita i Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, Podružnica Varaždin, Zagrebačka 61 (ranije: HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, Podružnica Varaždin, Zagrebačka 61) kao Banke, u kojoj se odredbi navodi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,5% (jedancijelihpetposto) od iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 da tužitelju Robertu Šešet, Varaždin, Janka Draškovića 8, OIB: 21691238674, u roku od 15 dana isplati iznos od 1.021,57 EUR (tisuću dvadeset jedan euro i pedeset sedam centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 21. veljače 2008. do isplate i to:

- po stopi od 14% godišnje od 22. veljače 2008. do 30. lipnja 2011.,
- po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015.,
- od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,
- od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena,

- od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb, OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6 da tužitelju Robertu Šešet, Varaždin, Janka Draškovića 8, OIB: 21691238674, u roku od 15 dana naknadi troškove postupka u iznosu od 622,23 EUR (šesto dvadeset dva eura i dvadeset tri centa) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1.1. Tužitelj Robert Šešet podnio je 28. svibnja 2026. tužbu protiv tuženika Addiko Bank d.d. u kojoj navodi da je kao korisnik kredita s pravnim prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb dana 15. veljače 2008. zaključio Ugovor o kreditu broj: 136-40/2008 koji je 15. veljače 2008. solemniziran kod javnog bilježnika Jagode Vajdić Sevšek iz Varaždina pod brojem OV-2452/08. Radilo se o stambenom kreditu u iznosu od 114.000,00 CHF, s rokom otplate od 120 mjeseci.

1.2. Člankom 5. stavak 2. Ugovora o kreditu određeno je da se tužitelju prije isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,5% iznosa kredita. Navedenu naknadu tužitelju je 21. veljače 2008. tuženik naplatio u iznosu od 7.697,05 kn / 1.021,57 EUR. Nadalje se u tužbi navodi kako je odredba čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu ništeta i ne proizvodi pravne učinke među strankama. Naime, ista je unaprijed formulirana odredba standardnog ugovora tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo te tužitelj nije imao nikakav utjecaj na njezin sadržaj. Tuženik tužitelju nije jasno i nedvosmisleno predočio od kojih se konkretnih troškova sastoji predmetna naknada, u kojem konačnom iznosu, koje su usluge zaista pružene, zašto je određena upravo u visini od 1,5% od iznosa kredita. Takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, suprotna je načelu savjesnosti i poštenja te predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu. Takva obveza tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Odredba je protivna članku 49. Zakona o zaštiti potrošača, Direktivi 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, te člancima 269., 270., 296. i 322. Zakona o obveznim odnosima. Prema ustaljenoj sudskoj praksi Europskog suda pravde sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poslovni subjekt kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti i položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je prethodno sastavio poslovni subjekt bez mogućnosti utjecaja potrošača na njihov sadržaj (osobito u Presudi Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, C-484/08, EU:C:2010:309, t.27). Isti pravni stav zauzeo je i Sud EU u presudama donesenih predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita gdje je sud presudio

kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima. Dakle, tuženik je svojim postupanjem nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji je način doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita- potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku - trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. ZZP niti ZOO ne navode nikakve posebne kriterije za ocjenu je li pojedina ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja. Tuženik nije dokazao da predmetna naknada predstavlja glavnu činidbu ugovora niti da je riječ o usluzi različitoj od aktivnosti koje banka poduzima u vlastitom interesu radi odobravanja i administriranja kredita. Prema presudama Court of Justice of the European Union u predmetima Caixabank SA and Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, ugovorna odredba kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za obradu kredita može biti nepoštena ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima. Sukladno presudi Francisco Gutiérrez Naranjo and Others v Cajasur Banco SAU and Others, utvrđenje nepoštenosti proizvodi učinke ex tunc, odnosno smatra se da takva odredba nikada nije proizvodila pravne učinke. U slučaju uobičajenog prigovora zastare, koje banke podnose u istovrsnim predmetima, tužitelj smatra da općenito on nije osnovan jer restitucijski zahtjev koji proizlazi iz ništetne ugovorne odredbe ne može zastarjeti prije nego što potrošač objektivno sazna za nepoštenost ugovorne odredbe i mogućnost ostvarivanja svojih prava. Sukladno praksi Suda Europske unije i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, pravila o zastari ne smiju učiniti ostvarivanje prava potrošača praktično nemogućim ili pretjerano otežanim.

1.3. Budući da je predmetna ugovorna odredba ništetna, što u ovom postupku čini prethodno pitanje, tužitelj ovom tužbom postavlja deklaratoran zahtjev na utvrđenje ništetnosti te odredbe te ujedno ovu tužbu podnosi i radi isplate jer je tuženik bez pravne osnove tužitelju naplatio ovu naknadu i time bez osnove stekao iznos od 1.021,57 EUR. Stoga tužitelj predlaže da sud presudom utvrdi ništetnom predmetnu ugovornu odredbu i naloži tuženiku da mu vrati predmetni iznos sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana stjecanja, sve kako je to navedeno u izreci presude.

2.1. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, dok ne osporava da je s tužiteljem 15. veljače 2008. sklopio Ugovor o kreditu broj 136-40/2008 te da je tužitelju naplaćena naknada za otplatu kredita kako je to navedeno u tužbi.

2.2. Tuženik navodi da je članak 5. Ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba jer je jasno navedeno da se prije isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, stoga ne podliježe testu nepoštenosti iz čl. 99. Zakona o zaštiti potrošača. Predmetna odredba je gramatički razumljiva i ispunjava uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana

nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,50% (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža te činjenica da obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost mnogo je šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Nadalje, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope kako ga definira HNB.

2.3. Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 96. ZZP. Nesporo je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati). Međutim, pregovaračka moć potrošača ogleda se u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je, samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana jer takav stav nije utemeljen na zakonu niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena te tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. Navedeno tuženik smatra potpuno životno logičnim jer je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze.

2.4. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu (a ne bilo kakvu) neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 114.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,5% pa je iz navedenog razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik opreza radi ističe kako bi bili neosnovani eventualni navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova tj. od čega se isti sastoje, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena i ništetna. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi (predmet C-565/21, C-621/17) zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita.

2.5. Tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. U ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora. Ukazuje i na stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

2.6. Tuženik ističe prigovor zastare na tužiteljevo potraživanje naknade za obradu kredita s obzirom na to da je ista naplaćena 2008. te da se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Protivi se eventualnom pozivanju na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika. Ukazuje na presudu Europskog suda C-561/21 prema kojoj nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo više od 18 godina koje razdoblje znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kako je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenu isplatu glavnice zbog djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade.

2.7. Slijedom svega navedenoga tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan i obveže tužitelja da mu naknadi troškove postupka.

3.1. U podnesku od 11. kolovoza 2026., kojim se očitovao na odgovor na tužbu, tužitelj dodatno ukazuje na svoj status potrošača (iako ga tuženik ne osporava) sukladno čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača zbog čega se na konkretan predmet primjenjuju odredbe ZZP i Direktive 93/13/EEZ. Ističe da tuženik pogrešno izjednačava formalnu jasnoću ugovorne odredbe s njezinom materijalnom transparentnošću i dopuštenošću koja zahtijeva da potrošač na temelju jasnih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takve odredbe. Sud Europske unije u predmetu C-565/21 (Caixabank) utvrdio je da banka nije dužna u ugovoru taksativno navesti sve pojedinačne radnje koje čine određenu uslugu. Međutim, navedena presuda ne predstavlja automatsku potvrdu dopuštenosti svih naknada za obradu kredita, već naglašava obvezu nacionalnog suda da u svakom pojedinom slučaju ispita prirodu naknade, njezinu transparentnost te postoji li stvarna protučinidba za naplaćeni iznos. Bitno je da se iz ugovora i okolnosti konkretnog slučaja može razumno utvrditi koja se usluga pruža potrošaču u zamjenu za određeni trošak. U konkretnom slučaju tužitelju nikada nije objašnjeno koje konkretne radnje čine predmetnu naknadu; koji su stvarni troškovi na temelju kojih je određen iznos od

1,5%; zbog čega je upravo takav postotak određen te koju je konkretnu dodatnu uslugu tuženik pružio tužitelju. Sama činjenica da je naknada ugovorena u određenom postotku ne omogućuje potrošaču procjenu njezine opravdanosti. Stoga pravo Europske unije ne dopušta zaključak da banka može ugovoriti paušalnu naknadu bez ikakvog kriterija prema kojem bi potrošač mogao razumjeti njezinu ekonomsku osnovu i opravdanost. Tuženik tvrdi da se o spornoj odredbi moglo pregovarati jer je tužitelj mogao birati između različitih ponuda na tržištu. Takav argument nije osnovan. Mogućnost izbora ugovornog partnera ne predstavlja pojedinačno pregovaranje o sadržaju pojedine ugovorne odredbe. Potrošač koji sklapa ugovor o kreditu s bankom u pravilu ne pregovara o sadržaju unaprijed sastavljenih ugovornih klauzula, već prihvaća ili odbija uvjete koje je banka prethodno jednostrano sastavila. Pojedinačno pregovaranje, u smislu članka 99. stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07), podrazumijeva stvarnu mogućnost potrošača da utječe na sadržaj konkretne ugovorne odredbe, a ne samo mogućnost prihvatanja ili odbijanja cjelokupne ponude. U konkretnom slučaju sporna odredba unaprijed je sastavljena od strane tuženika, ista je bila dio tipskog ugovora koji banka koristi u poslovanju, tužitelj nije imao mogućnost utjecati na njezin sadržaj, niti je tuženik dostavio ijedan dokaz iz kojeg bi proizlazilo da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo. Ne postoje zapisnici pregovora, posebne ponude, korespondencija niti drugi dokazi koji bi ukazivali na stvarnu mogućnost tužitelja da utječe na sadržaj navedene odredbe. Slijedom navedenog, smatra se da se o predmetnoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, a teret dokazivanja suprotnog nalazi se na tuženiku koji kao profesionalna kreditna institucija raspolaže dokumentacijom i informacijama o načinu nastanka ugovorne odredbe, postupku njezina ugovaranja i eventualnim pregovorima s klijentom. Sud Europske unije u predmetu C-621/17 (Kiss protiv CIB Bank) naveo je da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom koja ne omogućuje potrošaču da nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za takve troškove, može predstavljati element ocjene nepoštenosti, pri čemu nacionalni sud mora ispitati sve okolnosti konkretnog slučaja. Pozivanje na efektivnu kamatnu stopu (EKS) kao dokaz da je naknada dio cijene kredita je irelevantno. EKS služi isključivo informiranju potrošača o ukupnoj cijeni kredita, ali ne čini samu naknadu zakonitom ako ista nije ugovorena u skladu s načelom savjesnosti i poštenja te pravilima zaštite potrošača. Uključivanje određene naknade u EKS ne može zamijeniti obvezu banke da dokaže postojanje stvarne i konkretne protučinidbe za naplaćeni iznos. Tuženikov argument da ima pravo naplatiti usluge koje pruža jer se iz ukupnih prihoda od naknada podmiruju troškovi poslovanja banke, uključujući i troškove zaposlenika, nije osnovan jer predstavlja pokušaj prebacivanja redovnih troškova poslovanja banke na potrošača bez dokazane posebne protučinidbe. Tuženik ostvaruje prihod od kreditiranja prvenstveno kroz ugovorenu kamatu kao naknadu za korištenje kreditnih sredstava. Administrativni poslovi povezani s procjenom kreditnog zahtjeva, provjerom dokumentacije i donošenjem odluke o odobravanju kredita predstavljaju redovne aktivnosti banke kao kreditne institucije. Obrada kreditnog zahtjeva prvenstveno služi interesu banke kao kreditora radi procjene rizika i donošenja poslovne odluke o plasiranju sredstava. Čak i ako bi tuženik tvrdio da navedene radnje predstavljaju zasebnu uslugu, na njemu je teret dokazivanja koje su konkretne radnje poduzete upravo prema tužitelju, koji su stvarni troškovi nastali te na koji je način određen iznos od 1,5%. Tuženik nije dokazao da je tužitelju pružena ikakva dodatna, posebna usluga izvan onoga što banka ionako čini za vlastite potrebe. Tužitelj se protivi i tuženikovom prigovoru zastare kao neosnovanom navodeći da je kod zahtjeva za povrat iznosa stečenog temeljem

ništetne ugovorne odredbe potrebno voditi računa o posebnosti pravnog položaja potrošača. Iako ništetnost djeluje *ex tunc*, odnosno od samog početka, to ne znači da se pitanje početka tijeka zastarnog roka može promatrati isključivo kroz trenutak izvršenja sporne ugovorne odredbe. Potrošač mora imati stvarnu i objektivnu mogućnost saznanja ne samo za činjenicu plaćanja određene naknade, nego i za pravnu posljedicu da je takva ugovorna odredba nepoštena i ništetna te da mu pripada pravo zahtijevati povrat plaćenog iznosa. Sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom u predmetima koji se odnose na povrat stečenog temeljem ništetnih ugovornih odredbi, zastarni rok ne može početi teći prije trenutka kada je potrošaču objektivno omogućeno saznanje za ništetnost predmetne ugovorne odredbe i posljedicu prava na povrat. Potrošaču se ne može staviti na teret da je prije postojanja stabilne sudske prakse morao samostalno zaključiti da je ugovorna odredba koju je sastavila banka potencijalno ništetna. Tužitelj nije pravni stručnjak, nije sastavljao ugovor niti je raspolagao informacijama kojima je raspolagala banka kao profesionalni sudionik financijskog tržišta. Presuda C-561/21 ne rješava pitanje konkretne zastare u hrvatskom pravnom sustavu niti nalaže početak tijeka zastarnog roka od dana plaćanja, već ostavlja državama članicama prostor da urede zastaru uz poštovanje načela ekvivalentnosti i djelotvornosti. Što se tiče prigovora tijekom zateznih kamata tužitelj navodi kako u konkretnom slučaju okolnosti upućuju na nepoštenje tuženika kao stjecatelja budući da se radi o profesionalnoj kreditnoj instituciji koja je sama sastavila spornu ugovornu odredbu, određivala njezin sadržaj, raspolagala svim informacijama o načinu određivanja i osnovi naplate predmetne naknade te naplatila naknadu za koju nije dokazala postojanje konkretne protučinidbe. Banka kao profesionalni sudionik financijskog tržišta ne može svoju savjesnost temeljiti na nepoznavanju pravnih posljedica ugovornih odredbi koje je sama sastavila.

4. U dokaznom postupku sud je proveo saslušanje tužitelja te je izvršio uvid u svu dokumentaciju u spisu.

5. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP), sud je odlučio kao u izreci presude.

6. Predmet spora je zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka kojom je ugovorena naplata jednokratnih troškova obrade kredita (tzv. ulazne naknade) kao i potraživanje iznosa koji je tuženik bez osnove stekao naplaćivanjem tužitelju ove naknade temeljem sporne ništetne odredbe.

7. Između stranaka nije sporna činjenica, kako je to i utvrđeno uvidom u predmetni ugovor, da su tuženik (ranije Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. Zagreb) kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita 15. veljače 2008. sklopili Ugovor o kreditu broj 136-40/2006 kojim je banka tužitelju odobrila kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 114.000,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita (čl. 2. Ugovora), kao i da je u čl. 5. st. 2. Ugovora ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita u visini od 1,5% iznosa kredita koji se odbijaju od iznosa kredita. Nije sporna ni visina i datum naplaćene naknade.

8. Sporno je, u bitnome, je li sporna ugovorna odredba nišetna, je li se o njoj pojedinačno pregovaralo te je li uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja, je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja, kao i tijekom zatraženih zakonskih zateznih kamata.

9.1. Prema odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine”, broj 79/07, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, dalje: ZZP/97) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st. 2.). Odredba članka 102. stavak 1. ZZP/97 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a stavkom 2. propisano je da nišetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači nišetnost i samog ugovora ako on može opstati bez nišetne odredbe. Odredbom članka 99. ZZP/07 propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

9.2. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj 35/05, dalje: ZOO) propisane su posljedice nišetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju nišetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

10.1. Što se tiče tuženikovih navoda kojima ukazuje na praksu Suda Europske unije, valja navesti da je praksa Suda Europske unije odraz ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u konkretnom slučaju banku), kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj. Stajališta Suda Europske unije u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ naglašavaju važnost obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama te da je takvo obavješćavanje od bitne važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje iz toga za njega proizlaze.

10.2. Tako i zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi članka 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i razumljivo te moraju biti lako uočljive) podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega. To ne znači da je nužno u ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu kredita. Međutim, kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

11.1. U svom iskazu tužitelj navodi da je predmetni ugovor o kreditu sklopio radi kupnje stana u kojem i dan danas živi sa svojom obitelji, suprugom i djecom, i to kroz čitavo vrijeme od kupnje stana pa do danas. U tom stanu nije se obavljala nikakva poslovna djelatnost, radi se o njihovoj obiteljskoj nekretnini, nije imao nikakvo trgovačko društvo niti obrt, radio je u to vrijeme kao zaposlenik u Slastičarnici Šešet u Varaždinu, a stan nikada nije bio iznajmljivan. Prije ovdje predmetnog ugovora o kreditu, koji mu je bio prvi takav kredit, prethodno je imao samo ugovor s auto-kućom vezano uz automobil, koji je ugovor sklopio u auto-kući pa u banku nije ni išao. Za ovdje predmetni ugovor prije samog sklapanja bio je u banci, no tamo mu nisu uopće, koliko se sjeća, spominjali nikakve troškove obrade kredita niti zbog čega se oni plaćaju. Ugovor je čitao tek kod javnog bilježnika, a prije toga ga nije vidio, banka mu ga nije dala na uvid, dok je kod javnog bilježnika većinom bilo riječi o tome što će se dogoditi ako ne plati rate kredita, ali niti bilježnik mu nije govorio ništa vezano uz troškove obrade kredita. Ugovor o kreditu bio je špranca od banke, već pripremljen, nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama, mogao je ili prihvatiti te uvjete ili kredita nema. Saznao je da su plaćeni troškovi obrade kredita kada mu je odvjetnik rekao da ima pravo na povrat tih troškova, a to budući da je prethodno tužio banku i zbog tečaja CHF, o tome više znaju odvjetnici pa su ga oni o tome obavijestili. Prije toga, budući da je sve išlo preko računa, on nije niti znao što je sve banka skinula, nije to ni gledao, sve se brzo događalo, a njemu je bilo bitno samo da što prije kupi stan i da se preseli budući da mu je supruga tada bila trudna. Predmetnu ugovornu odredbu nije ni dan danas pročitao, a kad mu se ista čita te na pitanje bi li znao izračunati iznos od 1,5% od iznosa kredita odgovara da je imao dvojku iz matematike, nije baš neki matematičar, nego je slastičar. Nikada nije dobio dokaz o stvarnim troškovima banke koji su navodno pokriveni tom naknadom.

11.2. Tužiteljev iskaz sud je ocijenio u cijelosti vjerodostojnim jer je iskazivao realno i životno logično.

12. Slijedom navedenog iskaza tužitelja, a imajući u vidu i sadržaj samog Ugovora o kreditu u kojem je kao korisnik kredita naveden Robert Šešet (tužitelj) zajedno sa svojim osobnim podacima bez ikakve naznake u ugovoru ili popratnoj dokumentaciji obavljanja bilo kakve poslovne djelatnosti, sud utvrđuje kako je u konkretnom slučaju ugovor o kreditu tužitelj sklopio kao fizička osoba u svrhu kupnje stana koja je stambena namjena kredita izričito i navedena u čl. 2. Ugovora o kreditu, time da iz iskaza tužitelja, koji je sud ocijenio vjerodostojnim, proizlazi da je navedena nekretnina i korištena isključivo u osobne svrhe tužitelja, a ne radi obavljanja bilo kakve poslovne djelatnosti, dok tuženik niti je tvrdio ili dokazao suprotno. Stoga sud utvrđuje da je u konkretnom slučaju tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio u svojstvu potrošača pa se stoga radi o potrošačkom ugovoru.

13. Iz tužiteljevog iskaza nadalje proizlazi da prilikom pregovaranja o sklapanju ugovora tužitelj kao potrošač nije pregovarao s tuženikom u svezi predmetne naknade za obradu kredita jer o tome uopće nije bilo riječi, a s obzirom na nespornu činjenicu da se radi o standardnom ugovoru o kreditu, koji je banka unaprijed pripremila, tužitelj je ovu ugovornu odredbu očigledno mogao prihvatiti kao dio unaprijed pripremljenog ugovora od strane tuženika ili ugovor uopće ne sklopiti, u kojem slučaju ne bi pribavio novčana sredstva potrebna za kupnju stana. Iako se radi o ugovornoj odredbi koja je lako uočljiva te se prema istoj može utvrditi visina predmetne naknade (postotak od ugovorenog iznosa kredita), tužitelju prije potpisivanja ugovora nije objašnjena svrha

ove naknade niti koji se konkretno troškovi istom podmiruju. S time u vezi radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u obveznim odnosima, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,5% od iznosa kredita očito uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer se radi o iznosu koji, iako je ugovoren u okviru ukupnog iznosa kredita, tužitelju zapravo nije isplaćen, već mu je za taj iznos umanjena isplata ugovorenog iznosa. Iako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita nedvojbeno imao određene troškove, koji se „pokrivaju“ tom naknadom. Međutim sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Slijedom navedenog sud utvrđuje kako se ovdje radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu čl. 96. st. 1. ZZP/07, koja je time sukladno čl. 102. st. 1. ZZP/07 i ništetna. Napominje se da je jednako stajalište zauzela sudska praksa (u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, npr. broj Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. te brojnim odlukama županijskih sudova).

14. Što se tiče tuženikovog prigovora zastare u odnosu na novčano potraživanje iznosa stečenog bez osnove od strane tuženika po osnovi ništetne ugovorne odredbe, valja uputiti na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ovdje sporne ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za ovaj restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke. Stoga je sud ocijenio neosnovanim tuženikov prigovor zastare.

15. Slijedom navedenog sud je temeljem čl. 323. st. 1. ZOO ocijenio osnovanim i tužbeni zahtjev za isplatu od strane tuženika bez osnove stečenog iznosa.

16. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, u odgovoru na tužbu tuženik istu nije osporio, a ona proizlazi i iz tuženikovog isplatnog naloga – obračuna od 21. veljače

2008. priloženog uz tužbu u kojem je navedeno da troškovi obrade kredita (1,5%) iznose 7.697,05 kn (što po fiksnom tečaju iznosi upravo utuženi iznos), zbog čega je sud ocijenio tužbeni zahtjev radi isplate u cijelosti osnovanim i u visini.

17. Zakonske zatezne kamate tužitelju su dosuđene, po njegovom zahtjevu, od dana naplate predmetne naknade sukladno odredbi članka 1115. ZOO, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka, kao trgovačko društvo koje se bavi financijskim poslovanjem, inicirala stavljanjem u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužitelja kao protivne ugovorne strane na njezin sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonskih zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude.

18.1. Odluka o naknadi troškova postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP pa je tako tuženik, koji je spor u cijelosti izgubio, dužan tužitelju naknaditi troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice.

18.2. Kao takve troškove sud je tužitelju priznao troškove sastava tužbe u iznosu od 150,00 EUR sukladno tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023, dalje: Tarifa) te podneska zaprimljenog 11. kolovoza 2026. u iznosu od 150,00 EUR sukladno tbr. 8. toč. 1. Tarife, zastupanja na ročištu 9. rujna 2026. u iznosu od 150,00 EUR sukladno tbr. 9. toč. 1. Tarife, kao i PDV na sve ove troškove u ukupnom iznosu od 112,50 EUR sukladno tbr. 46. Tarife. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u zatraženom i plaćenom iznosu od 19,91 EUR te trošak sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 39,82 EUR, sve sukladno vrijednosti predmeta spora i Uredbi o tarifi sudskih pristojbi.

18.3. Na taj način tužitelju su priznati ukupni parnični troškovi u iznosu od 622,23 EUR koje mu je dužan nadoknaditi tuženik i to sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja presude do isplate sukladno članku 151. stavak 3. ZPP.

U Varaždinu 30. rujna 2026.

Sutkinja
Dubravka Kraljić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelj po punomoćnici Dini Galić, odvjetnici iz Varaždina
2. Tuženik po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088d-eff38**

Kontrolni broj: **09d15-70d41-6c73c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.